

AANSLAG OP DE PREMIER

Literaire thriller

John Klift

John Klift

AANSLAG OP DE PREMIER

Literaire thriller

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Vooraf

De premier steekt Het Plein over op weg naar het gebouw van de Tweede Kamer. Normaal loopt hij snel en verend vol jeugdige overmoed maar vandaag heeft hij de langzame bedaagde tred van een oude man. Zijn hoofd zit vol muizenissen en de financiële crisis in de wereld drukt op zijn schouders. Het zijn zware tijden in de politiek en soms lijkt het alsof een onzichtbare heimachine hem centimeter na centimeter de grond in probeert te stampen. Hij weet dat zijn vrienden en vijanden hem zien als de ‘Teflonman’ de man die nooit beschadigd raakt. Een politicus van wie de problemen vanzelf afglijden. Niets blijft aan hem plakken. Hij kan fouten maken, het parlement verkeerde cijfers voorschotelen, uit zijn slof schieten of domweg niets zeggen. Het maakt niet uit. Niets beschadigt zijn imago. Altijd drijft hij boven met een glimlach op zijn lippen.

Soms gelooft Felix Manders zelf in dat sprookje. Op die momenten denkt hij dat hij onkwetsbaar is, onaanraakbaar. Lang duren die momenten meestal niet. Probleemdossiers, zeurende politici, sensatiebeluste journalisten, en soms zelfs zijn eigen moeder, zetten hem weer snel met beide benen op de grond.

Terwijl hij Het Plein oversteekt, wordt hij door tientallen mensen gezien. Buitenlandse toeristen vragen zich af of daar de premier van Holland loopt, Hagenezen steken hun hand op als ze Manders herkennen. Voor iedereen die hem groet of iets toeroept heeft hij een vriendelijke glimlach paraat.

Manders is een goede waarnemer, er is weinig dat hem ontgaat, maar de jonge vrouw die hem vanachter een reclamebord met haar ogen volgt tijdens zijn korte wandeling, ziet hij niet.

1

De onvoorspelbaarheid van het leven heeft altijd grote aantrekkingskracht op mij gehad. Het ene moment ben je verliefd, het volgende zit je in zak en as. Of: je rijdt rustig in je auto, om even later wakker te worden in het ziekenhuis na een vreselijk ongeluk.

Ik hou ervan dat de toekomst onbekend is. Een grote grabbelton waaruit je goede en slechte loten kunt trekken. Mijn God wat haat ik sleur, veiligheid heb ik nooit gezocht, uitdagingen des te meer.

Om de een of andere reden kijk ik vanochtend langer in de spiegel dan normaal. Ik heb me net gedoucht en zie mijn eigen naakte waarheid. Afgezien van een beetje sinaasappelhuid bij mijn billen, bevalt die me wel.

Ik zie een vrouw van vijfendertig jaar met een afgetraind lichaam. Tevreden constateer ik dat ik mijn geld aan de sportschool niet voor niets uitgeef. Nergens vetrolletjes, geen uitgezakte buik, geen hangtieten. Wanneer ik mij voorover buig om mijn gezicht van dichtbij te bewonderen moet ik eerlijk zijn. Ik zie er niet oud uit voor mijn leeftijd, maar mensen zullen mij ook niet veel jonger schatten. Rond mijn ogen en mijn mond, in mijn nek en op mijn voorhoofd, dienen de eerste rimpeltjes zich aan. Het zijn nog maar zachte, fijne lijntjes maar ontegenzeggelijk is dit het begin van een schilderij dat langzaam aan begint te craqueleren.

Volgens Rosi, mijn schoonheidsspecialiste, is dit het moment om botox te gaan gebruiken. ‘je kunt er niet jong genoeg mee beginnen,’ zegt ze altijd, ‘want oppervlakkige rimpels kun je nog helemaal weggrijpen terwijl je op latere leeftijd naast de botox ook rimpelvullers nodig hebt,’

Ze kan de pot op, ik kies voor puur natuur. Als ik ooit meemaak dat ik een gerimpelde oude vrouw ben dan hoop ik dat ik de ouderdom vrolijk en met waardigheid zal dragen. Tot die tijd laat ik mij door het leven verrassen.

Mijn ogen staan helder. De spiegel kaatst geen adertjes of verkleuringen van mijn oogwit terug en mijn groengrijze irissen hebben nog altijd de felheid van een kattenog. Over mijn haar ben ik nooit zo te spreken geweest. Ik ben een brunette en diep in mijn hart was ik liever een mysterieuze zwartharige geweest of een uitdagende blondine. Maar naarmate de tijd voortschrijdt begin ik mij steeds meer een echte brunette te voelen.

Het was een bevrijding toen ik besloot mijn haar niet meer te verven. Bovendien is mijn haar niet dof en valt het in mooie slagen tot op mijn schouders.

Ik feliciteer mezelf.

‘An Lemaire, je mag er nog best wezen.’

Dan sla ik mezelf op mijn billen alsof ik een paard ben dat moet gaan lopen. ‘Schiet op zelfingenomen, ijdele trut. Er is werk aan de winkel er moet een moord gepleegd worden.’

Het begon, zoals altijd, met een opdracht van Arie. Ik zoek zelf nooit naar opdrachten. Ik krijg ze. Hij heeft mij gevonden, en hij heeft van mij een huurmoordenaar gemaakt.

Eens vroeg ik hem: ‘waarom heb je mij benaderd? Een vrouw zonder criminele achtergrond.’

‘Ik herken een roofdier wanneer ik er een zie,’ had hij fijntjes lachend geantwoord.

Na mijn eerste moord, ik schoot de man vanuit een gestolen auto neer, terwijl hij de tank van zijn motor stond bij te vullen, had Arie mij nog vijf keer een opdracht gegeven.

Dit zou dus de zevende keer worden. Mijn geluksgetal.

Hoe hij aan zijn opdrachtgevers komt, weet ik niet. Hij praat er niet over en iedere hint in die richting wordt door hem nadrukkelijk genegeerd.

Hij sprak mij aan in de oefenruimte van onze schietvereniging, waar ik hem ook had leren kennen

‘An er komt een klusje aan, we moeten praten.’

Ik was al lang niet meer verrast en vroeg: ‘waar?’

Arie houdt er van om af te spreken op verlaten locaties, ver weg van de ogen en de oren van mensen.

‘In Noord staat een lege school, de Bernhardschool. Hij wordt binnenkort gesloopt want de gemeente wil daar dure huisjes bouwen. Er staat een hek om het gebouw maar als je rondloopt zal je zien dat het gaas op één plaats kapot is, ga daardoor het schoolplein op. Vlak bij dat gat in de afrastering is een deur waar de ruit uit ligt. Ga daar naar binnen. Ik wacht op je vanavond om zeven uur.’

Arie vraagt nooit of ik kan en of ik tijd en zin heb. Zijn bevelen worden altijd heel vriendelijk uitgesproken maar het blijven bevelen. Ik ben benieuwd hoe hij zou reageren als ik zou zeggen: ‘nou nee Arie, vanavond liever niet, ik ben van plan om een wasje te draaien en lekker vroeg naar bed te gaan.’ Maar eerlijk gezegd durf ik dat geintje niet aan.

Dus sta ik om zeven uur voor de Bernhardschool. Het gebouw ziet er nog goed uit en staat netjes in de verf. Ik vraag me af wie er op het idee is gekomen om deze school te slopen. Worden er in Noord geen kinderen meer geboren die iets moeten

leren?

Het gat in de afrastering is snel gevonden, het is groot genoeg om een koe door naar binnen te laten en ik hoef me nauwelijks te bukken.

Het schoolplein ligt er verlaten bij. Het is de eerste week van oktober. De schemering ligt als een deken over de langzaam inslapende stad en verzacht alle kleuren en lijnen. De deur waar Arie het over had, is eveneens niet te missen. Het is een zijdeur waarvan de ruit kapot is geslagen. Wanneer ik erheen loop, kraakt het versplinterde glas onder mijn schoenen.

Ik stap door de deur naar binnen en wordt onmiddellijk verblind door het licht van een zaklamp die recht in mijn ogen schijnt

‘Mooi op tijd An, loop maar met me mee.’

Arie knipt zijn zaklamp uit en draait zich om. Ik strijk met mijn hand over mijn ogen om weer aan de invallende duisternis te wennen en volg de rug van Arie. Hoewel hij al in de zestig is, is zijn rug kaarsrecht en hangen zijn schouders niet af. We lopen door een gang en komen uit in een klaslokaal waar zelfs nog een paar stoeltjes in zijn achtergebleven. Arie gaat op een van die stoeltjes zitten en vraagt mij om tegenover hem plaats te nemen.

‘Gaat het goed met je An?’

‘Ja, prima.’

‘Mooi, Ik heb vandaag de afspraken met de opdrachtgever rond gemaakt. Ik heb werk voor je. En het betaalt goed.’

‘Je lijkt wel een uitzendbureau.’

‘De firma moord en doodslag.’ grinnikt Arie.

‘Luister meid dit is een mooi schoon klusje. Het gaat om deze man. Arie trekt een foto uit de binnenzak van zijn jas en geeft hem aan mij. Ik zie een man die tevreden is met zichzelf. Type geslaagde zakenman. Beetje verwijft, slappe, pafferige wangen, oplettende ogen.

‘Wie is dit?’

‘Hij heet Jan van Rhijn, hij handelt in kunst. Hij is makkelijk te vinden want hij heeft een galerie in de PC Hoofd.’

‘Dan is hij niet arm.’

‘Nee, dat is hij zeker niet. Maar daar hebben nu niks aan want hij is niet onze opdrachtgever.’

‘Hij heeft dus een galerie en vijanden,’ concludeer ik.

‘Ja, het is geen brave jongen, hij heeft een mooie zaak opgebouwd maar vraag niet hoe hij aan het geld is gekomen. Hij oogt als een nette zakenman maar hij is niet vies van illegale handel en ik heb van mijn opdrachtgever begrepen dat er een hoop

mensen zijn die zijn bloed wel kunnen drinken.’

‘Hoeveel tijd heb ik?’

‘An, je weet hoe dat gaat wanneer mensen eenmaal hebben besloten dat iemand dood moet dan moet het altijd zo snel mogelijk gebeuren. Liefst morgen. Maar we laten ons niet gek maken. Heb je genoeg aan drie weken voorbereiding?’

‘Dat hangt van zijn bewaking af. Heeft hij bodyguards?’

‘Ik heb er niet één gezien. Ik heb al wat voorwerk gedaan en ik moet zeggen dat hij zich niet schichtig gedraagt, en niet de indruk wekt dat hij zich bedreigd voelt.’

‘Is er een organisatie die hem beschermt of waar hij lid van is?’

‘Nee, hij heeft geen banden met de Angels of de maffia of met andere georganiseerde groepen in de stad.’

‘We hoeven dus niet bang te zijn voor wraakacties?’

‘Nee, daarom zei ik al dat het een mooie schone klus is. Zodra die man gestrekt ligt, ben jij een tonnetje rijker en hoor je er nooit meer iets van.’

‘Dan is drie weken genoeg.’

‘Ik wist dat ik op je kon rekenen.’

‘Blijft hij liggen of wordt hij opgeruimd.’

‘Hij wordt opgeruimd.’

‘Perfect! Geen lijk, geen sporen. Daar hou ik van.’

Plotseling horen we gestommel in de gang. Arie legt een vinger op zijn lippen en beduidt mij om rustig te blijven zitten

Vanuit de duistere gang zien we een man die ons klaslokaal binnenstapt. Arie knipt zijn zaklantaarn aan en schijnt op de man.

‘Godverdomme, wat is dat,’ vloekt de man die zichtbaar schrikt van onze aanwezigheid.

In het licht van de lantaarn zien we een vervuilde zwerver met een blikje bier in zijn handen. ‘Wat mot dat hier, dit is mijn plekje.’

Arie steekt bezwerend zijn handen op. ‘Sorry makker, we gaan zo weer weg. En ik trakteer op je volgende biertje.’ Hij trekt zijn portemonnee en opent hem zonder enige haast. De man is snel bekomen van de schrik en kijkt begerig toe.

Terwijl Arie bezig is met de zwerver, maakt hij een wuivende beweging met zijn hand. Ik begrijp onmiddellijk dat hij wil dat wij gescheiden vertrekken en niet meer praten. Ik verlaat het klaslokaal en zie nog juist dat de man een briefje van tien in zijn broekzak laat glijden.

2

Ik doe al jaren zaken met ze. Ze zijn betrouwbaar, creatief en leveren vakwerk. Er zijn in mijn branche verschillende personen en organisaties die alibi's leveren. De kleintjes worden doorgaans gebruikt door overspelige echtelieden die een waterdichte smoes nodig hebben om een paar uurtjes bij hun geliefde door te brengen. De grotere bureaus leveren vooral alibi's aan criminelen die zonder een sluitend verhaal rechtstreeks achter de tralies zouden verdwijnen.

Mijn vaste relatie bij het Alibibureau is Ted Roelfsen. Hij is de oprichter, eigenaar en belangrijkste medewerker van zijn eigen bedrijf.

Zijn kantoor is gevestigd in de Vijzelstraat op de eerste verdieping van een zeventiende-eeuws pandje met een trapgevel. Op de begane grond zit een winkel waar je computers kunt kopen en laten repareren. Het winkelpersoneel en de reparateurs hebben er geen idee van dat de baas boven de winkel over hele andere dingen nadenkt dan over laptops, harde schijven en voordeelacties.

Ted is een rondborstige kerel van midden vijftig met een overgewicht van zeker zestig kilo. Doorgaans draagt hij een geruit overhemd en probeert hij zijn broeken, die de neiging hebben om naar de onderkant van zijn dikke pens te zakken, met bretellen op hun plaats te houden.

Hij heeft dun strohaar dat hij strak achterover kamt en weelderig krullende bakkebaarden. Feitelijk ziet hij er een beetje ordinair uit maar zelf heeft hij het idee dat hij er modieus en artistiek bijloopt.

Twee weken voor de liquidatie ben ik bij hem. Het winkelpersoneel groet mij vriendelijk. Ze weten dat ik voor Ted kom en geen computer aan zal schaffen.

‘Is Ted boven?’

‘Ja, u kunt zo doorlopen.’

Ik klim de trap op naar de eerste verdieping, klop op de deur en ga naar binnen. Ted zit achter zijn bureau met een leesbril op zijn neus. Zijn gebruikelijke ruitjesoverhemd is vervangen door een soort Hawaï-shirt met palmbomen en zwarte muzikanten. Het maakt zijn verschijning er niet beter op.

‘Hallo An, lang niet gezien, ga zitten.’

Onze relatie is niet zo intiem dat we zoenen en ik wil dat graag zo houden. Na de gebruikelijke koetjes en kalfjes stelt Ted de vraag waar het om gaat: ‘wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb een alibi nodig voor zaterdag over twee weken, de drieëntwintigste om precies te zijn.’

‘Twee weken? Dan hebben we niet veel tijd om voor te bereiden.’

‘Dat weet ik maar het is geen gecompliceerde kwestie.’

‘Ik ben benieuwd, hoeveel tijd moet je afdekken?’

‘Het gaat maar om twee of drie uur in de vooravond, een uitloper naar de nacht is niet nodig.’

‘Mislukkingen ingecalculeerd?’

‘Ik faal nooit maar zelfs als dat nu wel zou gebeuren, heb ik niet meer tijd nodig om weg te komen.’

Ted steekt bezwerend zijn rechterhand op. ‘Genoeg. Ik wil niet horen waar je bent of waar je weg moet komen. Voor mij ben jij uitsluitend op de plek die ik voor jou bedenken.’

‘Dat weet ik Ted.’

Ik werp hem een dankbare blik toe en vraag me af of hij weet wat ik doe. Hij moet op zijn minst een vermoeden hebben maar hij spreekt dat nooit uit. Zijn discretie is voor mij zijn grootste pluspunt.

Ted plant zijn ellebogen op het bureau en zet de vingertoppen van zijn handen tegen elkaar. ‘Zaterdag, vooravond, dat is inderdaad niet moeilijk. Je gaat naar de film.’

‘Ha leuk de film.’

Hij kijkt mij over zijn leesbril enigszins bestraffend aan. Hij houdt er niet van om onderbroken te worden wanneer hij zijn masterplan ontvouwd.

‘Je gaat naar Tuschinsky voor de voorstelling van zeven uur. Je hoort nog van mij om welke film het precies gaat. Je zorgt dat je ruim op tijd komt en dat de man of vrouw die jou een kaartje verkoopt zich jou later zal herinneren. Wees onbeleefd, of zeg iets stoms, doe in ieder geval iets opvallends. Voor de film drink je koffie. Maak contact met een paar mensen en zorg dat je gezien wordt. Vlak voordat de film begint en de lichten uitgaan, smeer je hem.

Ga niet weg wanneer de film al begonnen is. Dat vinden mensen storend en dan zullen ze zich jou herinneren. Zodra je de filmzaal uitloopt, zal je worden opgevangen door een medewerker van de bioscoop. Ik heb daar op dit moment geen contact maar dat ga ik voor je regelen. Je gaat natuurlijk niet via de hoofdingang naar buiten. De bioscoopmedewerker brengt je naar een nooduitgang waar hij van tevoren het alarm afgehaald heeft. Buiten stap je in de gele Ford die daar pal voor de nooduitgang zal staan. Je rijdt naar je eigen auto en stapt over. Laat de sleutels in de Ford zitten. Wij rijden achter je aan en brengen de auto terug.’

‘Klinkt goed.’

Ted geeft me een knipoog. ‘De bioscoop alibi is een klassieker. Er zullen die

avond drie studenten in de zaal zitten die, als dat nodig is, zullen bevestigen dat ze de hele avond achter je zaten en dat ze je ook hebben zien vertrekken door de hoofdingang. Maar mijn ervaring is dat mensen die de bioscoop verlaten niet op elkaar letten. Ze praten na over de film of denken na over de vraag hoe ze thuis zullen komen.'

'Ted je bent geweldig.'

'Ik weet het. Ik probeer bescheiden te blijven.'

'En wat kost die bescheidenheid?'

'Omdat jij het bent, zal ik het onder de vijfduizend houden, tenzij je een begeleider wil.'

'Een begeleider?'

'Ja, een man die met je meegaat naar de film en tegen iedereen die dat horen wil, zal roepen dat je de hele avond, en desnoods de nacht, bij hem gebleven bent.'

Ik moet lachen en tracht mij die denkbeeldige begeleider voor te stellen. Het zou mij niet verbazen als die mister X een Hawaï-shirt en een broek met bretellen zou dragen.

'Nee, dank je, zonder begeleider is het al duur genoeg zeker als je weet dat ik het alibi zeer waarschijnlijk niet nodig zal hebben.'

Hij zet zijn bril af. 'Kwaliteit heeft zijn prijs. Maar als je liever naar een beunhaas van een paar tientjes wil, ga dan gerust je gang.'

'Natuurlijk niet Ted, ik blijf je eeuwig trouw.'

'Zo ken ik je weer. Oh ja, denk eraan dat je de film die ik voor je uitzoek van tevoren bekijkt in een andere bioscoop, of op internet, als je aan een illegale versie kunt komen. Het staat zo dom als je tijdens een verhoor vertelt dat je naar de bioscoop bent geweest maar niets over de inhoud van de film weet.'

'Tot uw orders chef, verder nog iets?'

'Jazeker, het allerbelangrijkste hebben we nog niet besproken.'

Ik ben verbaasd. 'Wat dan?'

'Het kaartje, lieve schat. Vergeet niet om je bioscoopkaartje te bewaren want dat is je keiharde juridisch waterdichte alibi.'

Er is bij de bestelling van de moord afgesproken dat Jan van Rhijn van de aardbodem zal verdwijnen. Een verdwijning levert voordelen op. Vermiste personen trekken minder aandacht van de politie en de media, en sporenonderzoek zonder lijk levert zo weinig resultaten op dat dossiers vaak al snel wegens gebrek aan bewijs worden gesloten.

Van Rhijn zal dus na zijn dood in een vat cement in de zee verdwijnen of aan

uitgehongerde varkens worden gevoerd. Wat het plan precies is, zal ik niet te weten komen. Ik laat mij uitsluitend inhuren voor de liquidatie en bemoei mij niet met de ‘opruiming.’ Wel weet ik dat ik, in dit geval, en dat is niet voor het eerst, zal samenwerken met Roel van Veen.

Roel is een atletische man van achter in de twintig en al jaren expert op het gebied van opruimen. Hij was student wiskunde toen hij ontdekte dat een leven vol getallen hem steeds meer begon tegen te staan. Na het zien van Pulp Fiction, met Harvey Keitel in de rol van de man die iedere moordscène schoonpoetst, wist hij dat hij zijn roeping had gevonden. Na wat eenvoudige klusjes, meestal het begraven van lijken, (bij voorkeur in water zodat DNA en andere sporen wegspoelen) begon hij zijn specialisme uit te breiden. Hij verdiepte zich in de werking van verbrandingsovens en de verspreiding van lichaamsdelen.

Hoewel hij al jaren niet meer studeert, betaalt hij nog elk jaar het inschrijfgeld van de Universiteit van Amsterdam om voor de buitenwereld de status van student te behouden. In zijn vak staat hij inmiddels aan de top en ik werk graag met hem.

Twee weken voor de klus spreken we elkaar op een kleine onbewaakte parkeerplaats langs de A50

Als ik aan kom rijden zie ik zijn zilvergrijze Toyota al staan. De lichten zijn gedoofd met uitzondering van het leeslampje boven het dashboard waardoor ik vanuit de verte zijn zwakverlichte profiel kan zien. Roel is wat wij vroeger op school een ‘sproetenkop’ noemden: een hele lichte, bijna doorschijnende huid, rossig haar en sproeten over het hele lichaam. Onwillekeurig vraag ik mij af of er ook sproeten op zijn pik zitten.

Ik parkeer mijn Porsche Panamera naast zijn wagen, stap uit en ga naast Roel zitten in de stoel van de bijrijder. Het valt me op dat hij wat dikker was geworden.

‘Alles goed met je?’

‘Heel goed An, leuk je weer te zien.’

‘Insgelijks, weet je al om wie het gaat?’

Roel knikt. ‘Die kunsthandelaar, Van Rhijn. Waar neem je hem te grazen?’

‘In zijn eigen galerie.’

‘Hoe laat?’

‘Negen uur. Direct na de liquidatie loop ik naar buiten. Ik neem aan dat jij daar dan staat met een busje.’

‘Correct.’

‘Ik laat de deur op een kier staan zodat jij gemakkelijk naar binnen kunt om je werk te doen.’

‘Roel geeft mij een goedkeurend klapje op mijn schouder. ‘Dat klink goed, ik

werk graag met jou.’

Feitelijk zijn daarmee al onze afspraken gemaakt maar de gemoedelijke atmosfeer, wij spreken met elkaar over moord en doodslag alsof het gaat om het uitwisselen van recepten, en de warmte van de auto plakken mij nog even aan de stoel vast. ‘Waarom doe je niet het hele werk? Dat zou je veel geld opleveren.’

‘Je bedoelt moord en afvoer?’

‘Ja, dat bedoel ik.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik zou dat niet kunnen. Ik kan geen mens vermoorden en ik zou de straf die daar op staat niet kunnen verdragen. Op moord staat twaalf tot vijftien jaar. Ik zou kapot gaan in de gevangenis.’

Het is gek dat hij dat zegt want hoewel ik bij iedere moord het risico op zo’n langdurige straf loop, heeft het idee om zo lang in een cel opgeborgen te worden mij nooit afgeschrikt. De kick van een moordaanslag is voor mij belangrijker dan mijn angst voor straf en daarnaast leeft in mij de gedachte, hoe dwaas ook, dat ik onaantastbaar ben en nooit gepakt zal worden.

‘En omgekeerd dan An waarom ruim jij niet zelf je slachtoffers op?’

Ik trek een vies gezicht. ‘Bah, dat gesleep met lijken is niets voor mij. Bovendien heb ik niet de kracht om zo’n dood stuk vlees te verplaatsen.’

Roel grinnikt. ‘Daar hebben ze wieltjes voor uitgevonden. En als het echt om een zware jongen gaat, en dat bedoel ik letterlijk, neem ik een hulpje mee.’

‘Spaar me de details. Ik zie je zaterdag over twee weken. Zorg dat je op tijd bent.’

‘Ik zal er zijn, succes An en zorg ervoor dat je geen herrie maakt.’

Ik ga terug naar mijn auto en start de motor. De laatste opmerking van Roel komt niet uit de lucht vallen. De galerie van Jan van Rhijn ligt midden in de PC Hooftstraat en is geen vrijstaande woning. De moord moet zo geruisloos mogelijk worden uitgevoerd. Er zal in ieder geval muziek moeten aanstaan en er zal een betrouwbare demper op mijn pistool moeten zitten. Als ik teveel lawaai produceer, zullen burens of voorbijgangers gealarmeerd worden. Ik weet dat Roel vanuit zijn busje heel goed zal luisteren naar het geluid van de liquidatie en dat hij bij een knal die buiten hoorbaar is, zonder verder na te denken, weg zal rijden waardoor de operatie voor de helft mislukt zal zijn. Ik neem mij voor geen herrie te maken.

Drie dagen voordat ik Jan van Rhijn zal doden, stap ik zijn galerie binnen. Ik heb ervoor gezorgd dat mijn Porsche niet in het zicht staat. Ik draag een originele Stella Mc Cartney jurk die grotendeels effen zwart is maar aan de rechterzijde subtiel is bewerkt met doorzichtige polkadots. Met een kort jasje van sabelbont en high heels van Jan Janssen zie ik er op mijn best uit. Door mijn pruik ben ik nu een

aantrekkelijke mysterieuze zwartharige.

Om mijn kredietwaardigheid te verhogen heb ik een ring aan mijn vinger met een grote diamant die door de lichtinval op de schitterend geslepen facetten zo opvalt dat zelfs iemand die loenst wel moet zien dat hij echt is.

Deze keer heb ik mij opgemaakt voor Van Rhijn omdat het een doel dient, meestal doe ik het voor mezelf. Vroeger tutte ik mij op om bij mannen in de smaak te vallen maar die tijd ligt achter mij. Ik accentueer mijn schoonheid om mijn eigen ijdelheid te bevredigen en omdat ik mijzelf sterker voel als ik op mijn mooist ben.

De galerie is niet overdreven groot maar bestaat wel uit twee verdiepingen. Een opengewerkte ijzeren wenteltrap leidt de bezoekers naar de eerste etage.

De galerie is goed gevuld. Aan de muren hangen doeken uit de twintigste eeuw, vooral veel Cobra. In de gauwigheid zie ik werk van Appel, Corneille en Constant aangevuld met aanverwante kunst uit het buitenland.

Niet alleen de muren zijn gebruikt. De vloer staat vol met vitrinekasten waarin aardewerk, sieraden en glazen voorwerpen tentoon gesteld zijn. Overal liggen, hangen en staan spotjes die de kunstvoorwerpen op hun voordeligst doen uitkomen. Prijskaartjes ontbreken.

In een oogopslag zie ik dat zich twee mensen in de galerie bevinden. Een vrouw van middelbare leeftijd, getooid met een overdaad aan moderne sieraden zit in een hoek van het vertrek aan een klein, strak vormgegeven bureau, en staart naar een computerscherm. Met al haar sieraden doet ze me denken aan een kerstboom. Midden in de galerie staat Jan van Rhijn en glimlacht naar mij. Ik herken hem direct van de foto's die ik heb opgezocht op internet. Alleen is hij in werkelijkheid iets groter dan ik gedacht had, ik schat hem op één meter vijftientig.

Zodra ik hem zie, krijg ik zin om hem te vermoorden. Zijn gladde kop, met gebeeldhouwde glimlach en overdadig met gel vastgeplakte haren, staat me onmiddellijk tegen. Wel moet ik toegeven dat zijn strak gesneden witte pak hem goed staat ondanks het nicherige zijden sjaaltje dat hij met een air van artisticeit om zijn iets te dikke nek gedrapeerd heeft.

‘Dag mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Dat weet ik nog niet. Mag ik even rondkijken?’

‘Natuurlijk.’

Ik drentel op mijn gemak langs de schilderijen en de vitrines waarbij ik de ogen van de galeriehouder in mijn rug voel prikken. Het kost me geen moeite om belangstelling voor de geëxposeerde werken op te brengen want van sommige schilderijen spat zoveel kleur en dynamiek af dat ze mijn blik naar binnen zuigen. Een clowntje van Karel Appel brengt een kinderlijke ontroering in mij boven.

Helaas hangt het doek op de verkeerde plaats want het hangt beneden en is van de straat af te zien.

‘Mag ik naar boven?’

‘Zeker, dan ga ik met u mee.’

Wanneer ik de trap bestijg, loopt Van Rhijn achter mij en gluurt ongegeneerd naar mijn benen en mijn kont.

Boven zie ik dat de situatie perfect is voor een moord. De ruimte is geheel afgesloten, nergens bevindt zich een deur. Het enige natuurlijke licht zou door de twee grote ramen aan de straatkant naar binnen moeten vallen maar deze ramen zijn met opzet geblindeerd zodat daglicht en kunstlicht elkaar niet kruisen. Mijn hart juicht: geen inkijk. Ideaal.

De kunstvoorwerpen op de eerste etage zijn meer divers dan die op de begane grond. Afrikaans houtsnijwerk mengt zich met abstracte kunst en romantische negentiende-eeuwse landschappen

‘Zoekt u iets speciaals?’

‘Ja, het is voor mijn vriendin. Ik zie dat u ook schilderijen van Herman Brood verkoopt.’

‘Inderdaad, daar is veel vraag naar. Maar sinds zijn dood zijn de prijzen flink gestegen.’

‘Wat moet die kosten?’ vraag ik en wijs naar een schilderij van Brood waarop een racewagen en een vliegtuig met elkaar concurreren om de aandacht.

‘Zesduizend euro.’

‘Akkoord.’

Hij lijkt niet verbaasd over de snelle transactie. ‘Waar wilt u het bezorgd hebben?’

‘Nergens.’ Ik recht mijn rug want nu komt het er op aan. ‘Ik woon al geruime tijd in het buitenland, in Marbella om precies te zijn. Ik ben hier op doorreis en verblijf zolang in het Amstel Hotel. U begrijpt dat ik het schilderij daar niet wil hebben dat is onhandig en onveilig.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Voor mij zou het prettig zijn als ik het schilderij zaterdag in de vooravond op zou kunnen halen. Dan kan ik direct doorrijden naar mijn vriendin en het aan haar geven.’

‘Zaterdagavond is de galerie gesloten.’

‘Dat weet ik maar ik haal het doek alleen maar op, in vijf minuten ben ik weer weg.’

Van Rhijn strijkt nadenkend over zijn gladde weke kin.

‘U zou me echt helpen,’ zeg ik vleidend en kijk daarbij als een hulpeloze weduwe.

‘Hoe laat wilt u komen?’

‘Negen uur.’

‘Dat is goed maar ik wacht niet langer dan een half uur. Ik heb zaterdagavond een afspraak met mijn vriendin. We gaan samen de stad in.’

‘Ik beloof u dat ik op tijd ben.’

‘In dat geval zal ik zorgen dat het schilderij netjes voor u klaarstaat.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb een speciale koffer om schilderijen in te vervoeren. Ik wil zelf het doek van de muur halen en in mijn koffer leggen.’

Uit mijn ooghoek zie ik hem bedenkelijk kijken.

‘Vanwege de overlast die ik bezorg ben ik bereid nu alvast vijftig procent aan te betalen.’

Hij werpt beurtelings blikken op het schilderij van Brood en op mij. Ik kan zijn hersens horen kraken. Ik neem aan dat hij mijn verhaal allang niet meer geloofd. Waarom zou iemand uit Marbella, die in een hotel logeert, een speciale koffer bij zich hebben voor het vervoer van schilderijen? Vermoedelijk denkt hij dat ik, zoals veel criminelen, zwart geld via kunstankopen probeer wit te wassen. Ik gok erop dat het hem uiteindelijk geen bal kan schelen welke smoezen zijn klanten ophangen zolang ze maar betalen.

De valse glimlach keert terug op zijn gezicht. ‘De klant is koning, als u met mij meeloopt, regelen wij de verkoop.’

Ik werp hem een dankbaar kushandje toe en volg hem naar beneden. Van Rhijn stapt op de kerstboom af achter het bureau. ‘Stella, deze mevrouw wil de Brood van de bovenverdieping hebben. De prijs is zesduizend euro en mevrouw betaalt de helft aan. Wil jij het verder regelen?’

Stella geeft met een hoofdgebaar aan dat ze dat wil en wendt zich vervolgens tot mij. ‘Hebt u een legitimatiebewijs?’

‘Zeker.’ Uit mijn Louis Vuitton schoudertas diep ik een rijbewijs op. Het staat op naam van Viola Eemnes en is voorzien van mijn foto. Stella voert mijn gegevens in op de computer. ‘Wat is het adres?’

‘Amstelhotel maar dat is niet van belang, ik haal het schilderij zelf op.’

Stella kijkt mij taxerend aan maar besluit niets te zeggen. ‘Dat wordt dan drieduizend euro nu en het restant wanneer u het schilderij op komt halen.’

Ik knoei nooit met valse creditcards en leg daarom de drieduizend cash op het bureautje.

Aan het uitdrukingsloze hoofd van Stella kan ik niet zien of zij een betaling in baar geld normaal vindt. Zorgvuldig telt zij het bedrag na. ‘In orde, hier is uw rijbewijs terug.’

Ik neem het vervalste document aan en berg het weer op in mijn tas. Wanneer ik de winkel uitloop groet Van Rhijn mij minzaam. Ik steek kameraadschappelijk mijn hand op alsof wij oude vrienden zijn maar intussen denk ik: geniet van de rest van je leven, je hebt nog drie dagen.

3

Al jaren loop ik na te denken over de perfecte moord en intussen weet ik dat de perfecte moord simpel moet zijn. Binnen lopen, iemand neerknallen en weer weglopen. Geen DNA of vingerafdrukken achterlaten en alle gebruikte kleding, plus het moordwapen, vernietigen.

Zo eenvoudig is het. Hoe gecompliceerder een moord is, hoe groter de kans dat je gepakt wordt. Moordenaars denken al eeuwenlang na over mooie ingenieuze moordpartijen maar deze geestelijke inspanning is doelloos en nutteloos omdat de simpele waarheid is dat iedere extra handeling, iedere extra schakel om het doel te bereiken, de pakkans vergroot.

Ik heb van talloze beroemde moorden de geschiedenis gelezen en er is maar één conclusie mogelijk: slimmer proberen te zijn dan de politie, werkt niet meer. Er bestaat geen gif dat niet ontdekt wordt door de toxicologen. Er is geen dader zonder profiel. Er is geen DNA of sperma of bloed dat niet naar de moordenaar leidt en er is geen moord zonder motief.

De forensische wetenschap heeft zich met de snelheid van een raket ontwikkeld. Iedere moord, en iedere plaats delict wordt besnuffeld, bestudeerd en uitgeplozen. Ook de informatica werkt tegen de moordenaar. De af luistermogelijkheden van justitie en politie zijn onbeperkt. Het justitiële apparaat lijkt nog het meest op een inktvis die met duizenden tentakels in iedere woning doordringt.

Vroeger kon je iemand met een paar eenvoudige voorzorgsmaatregelen naar de andere wereld helpen maar die tijden zijn voorbij.

Met het huidige DNA onderzoek zou Jack the Ripper al na zijn eerste gruwelijke moord zijn opgepakt. En wat te denken van dokter Ruxton. In 1935 was hij de laatste die dacht dat hij de politie te slim af kon zijn door lijken onherkenbaar te maken. Hij zaagde de hoofden van zijn slachtoffers af, verwijderde vingertoppen, brandde moedervlekken weg en trok tanden en kiezen. Ondanks al deze inspanningen werd de dokter gegrepen en ter dood veroordeeld. De politie had simpelweg foto's, op ware grootte, van vermiste personen, over de resten van Ruxtons lijken gelegd en zo kinderlijk eenvoudig vastgesteld wat de identiteit was van de slachtoffers.

Het devies van iedere moordenaar moet daarom zijn: hou het simpel.

Alleen is dat gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik weet van mezelf dat ik foutloos kan werken. Ik weet dat ik iemand om kan leggen zonder sporen achter te laten. Maar ik heb een probleem. Ik ben niet alleen. Het is net als autorijden. Je kunt zelf perfect rijden maar toch krijg je een ongeluk wanneer anderen fouten maken. Zo is het bij het

doden ook. Er zijn altijd anderen. Er zijn opdrachtgevers en afnemers, chauffeurs van vluchtauto's, alibiverschaffers, producenten van valse documenten en medeplichtigen. Iedere moord, behalve de moord uit hartstocht, die altijd snel wordt opgelost, is het werk van een crimineel netwerk. Je kunt zelf nog zo goed zijn, als het netwerk niet deugt ga je het schip in. Ik weet dat dit zo is en berust erin. Dit is het echte risico van het vak. Wel probeer ik mijn contacten zo beperkt mogelijk te houden. Behalve het strikt noodzakelijke zeg ik niets en wil ik ook niks weten. Want ik wil overleven.

Op zijn sterfdag is Jan van Rhijn precies achtenveertig jaar en 37 dagen oud. Als hij die dag opstaat, weet hij nog niet dat hij die dag de dood zal vinden. Hij verkeert in blakende gezondheid en is goed gehumeurd. Zijn kunsthandel loopt als een tierelier en zijn bankrekening puilt uit.

Jan van Rhijn is een flamboyante levensgenieter. Mensen mogen hem graag en slikken zijn vele leugens als zoete koek. Net als ieder mens heeft hij een geweten maar het is een publiek geheim dat zijn geweten bijzonder ruim is en nooit opspeelt.

Al op jonge leeftijd is hij rijk geworden door de smokkel en verkoop van gestolen kunstvoorwerpen. Aanvankelijk ging het vooral om Chinese oudheden. De communistische leiders hadden nauwelijks belangstelling voor hun culturele erfgoed zodat plundersaars ongestoord hun gang konden gaan. Graftombes, tempels en zelfs slecht bewaakte musea werden in hoog tempo leeggeroofd. Van Rhijn maakte zelf zijn handen niet vuil. Hij zorgde slechts voor doorverkoop in Europa en Amerika.

Toen China welvarender werd en de nieuwe rijken steeds meer belangstelling aan de dag legden voor hun oude beschaving verlegde hij zijn aandacht naar Afrika. De handel in gestolen, eeuwenoude aardewerken beelden, afkomstig uit de binnen delta van de Niger, was zo lucratief dat hij op zijn dertigste verjaardag kon vaststellen dat hij vele malen miljonair was en de rest van zijn leven kon doen en laten wat hij wilde. Hij verbrak alle contacten met Afrika en deed een jaar lang niets anders dan zeilen, geld uitgeven en luieren.

Na dat jaar had hij schoon genoeg van zijn luxe, nutteloze leventje. Hij wist nu zeker dat hij geen man was om stil te zitten. Daarom opende hij een mooie galerie in het hartje van Amsterdam. De handel in schilderijen, die hij opzette, beviel hem maar hij ontdekte al spoedig dat er in de officiële kunsthandel weinig te verdienen valt. Dat zou niet zo erg zijn als hij zich niet had omringd met een aantal bekoorlijke vriendinnen. Deze schoonheden voorzagen hem van een overdaad aan liefde en aandacht maar het kostte een vermogen om ze lief en tevreden te houden.

Een half jaartje na de opening van zijn galerie, telde hij op de vingers van zijn

hand af hoe hij ervoor stond. 1. Hij was rijk en had aanzien. 2. Hij had een mooie galerie. 3. Hij had prachtige sexy vriendinnen. 4. Hij leed verlies...

De conclusie was duidelijk, dit mocht zo niet doorgaan er moest iets gebeuren. Met een denkbeeldige zaag, zaagde hij een mangat in de vloer van de officiële kunsthandel. Onder die vloer bevindt zich een grote kelder waar schimmige handel van hand tot hand gaat.

Het reusachtige ondergrondse gewelf ligt vol met gestolen, vervalste, witgewassen en verdwenen kunstschaten. Met de ervaring die hij al had was het voor Van Rhijn niet moeilijk om zich een plaatsje te veroveren in de semiofficiële kunsthandel en net als vroeger legde hij zich vooral toe op de rol van bemiddelaar. Via het door hem gezaagde mangat hengelde hij kunstvoorwerpen, waar een luchtje aanzat, naar boven om ze daarna via ingenieuze omwegen in het volle licht van de openbaarheid te brengen en te verkopen.

In die dagen ontmoette hij een jonge Zwitserse handelaar een man die er dezelfde ideeën op na hield als hij. Ze werden partners en zetten een netwerk op dat spoedig heel West-Europa omspande.

De galerie van Van Rhijn begon geld te spugen met hetzelfde gemak als waarmee water uit de kraan loopt.

Het is zes uur, drie uur voor de liquidatie van kunsthandelaar. Ik begin met het treffen van voorbereidingen. Het allerbelangrijkste onderdeel daarvan is de hernieuwing van mijn pact met een moordwapen.

Na iedere moord die ik pleeg, gooi ik het gebruikte pistool weg. Dat doe ik uiterst zorgvuldig. Ik kies niet voor de eerste de beste sloot. Te vaak worden wapens later opgedregd zodat ze zich alsnog tegen de gebruiker richten. Nee, ik neem een retourtje met de boot van Hoek van Holland naar Harwich. Midden op zee, wanneer ik zeker weet dat er niemand kijkt, geef ik het wapen een zeemansgraf. Ik doe dat onder het uitspreken van het woord: 'amen.' Waarom ik dit doe weet ik niet maar het is nu eenmaal zo.

Daarna koop ik een nieuw wapen, meestal in België, onder een valse naam. Zo heb ik altijd een 'vers,' ongebruikt pistool in huis.

Dit pistool ligt doorgaans veilig opgeborgen, op de bovenste plank van mijn linnenkast in een koffertje met een cijferslot. Ik heb een wapenvergunning zodat ik niet bang hoeft te zijn voor een politie-inval. In het ergste geval krijg ik een boete omdat het wapen niet officieel geregistreerd is.

Iedere keer wanneer ik mijn pistool uit het koffertje haal, gaat mijn hart open. Ik heb een echte liefdesverhouding met mijn pistool en vaak denk ik dat ik meer van

mijn wapen houd dan van Frank. Ik vraag me af of andere wapenbezitters dezelfde gevoelens hebben voor hun schiettuig als ik. Van mannen weet ik het wel zeker. Een gun vergroot hun mannelijkheid en is net als hun auto een regelrecht verlengstuk van hun penis. Hoe het bij vrouwen werkt, weet ik niet want ik ken geen andere vrouwen met wapens maar als ik van mezelf uitga dan moeten vrouwen ook in de ban raken van de macht die van dit dodelijke stukje metaal uitgaat.

Voor de moordaanslag op Van Rhijn heb ik een Beretta aangeschaft. Toen ik hem kocht bij een wapenhandelaar in Antwerpen was ik op slag verliefd op dit staaltje Italiaans vakmanschap. Ik weet nog goed dat de verkoper, een goedgeleumde Vlaming met een forse buik en een gezicht vol lachrimpels mij het wapen aanprees. ‘Dit is echt iets voor u madam. U kunt de kolf in grootte verstellen. Daardoor kun je de kolf precies geschikt maken voor uw handen want vrouwenhanden zijn natuurlijk wat fijner dan mannenhanden. Dit is dus, zoals ze in Holland zeggen, een kolfje naar uw hand. Terwijl hij dit zei had hij mij schalks aangekeken.

‘Geweldig, en wat kunt u nog meer vertellen?’

‘Het is een 177 millimeter pistool met een loop van 98 millimeter. Het weegt maar 740 gram en u kunt er 20 patronen in laden.’

‘Wat voor kogels gaan erin?’

‘Negen millimeter, maar ik moet u wel waarschuwen deze Beretta is niet goedkoop. Als u iets goedkopers wilt dan heb ik voor u een Sig Sauer, die is ook heel goed ...’

Ik onderbrak hem. ‘De prijs is niet belangrijk, ik neem deze.’

Op dat moment kwam via een zijdeur een hoogblonde vrouw de winkel binnen sloffen.

‘Hé Marie, ik heb hier een dame uit Holland die zegt dat de prijs geen rol speelt, vind je dat geen mirakel?’

‘Met recht,’ beaamde de vrouw.

Vergenoegd keerde de wapenhandelaar zich weer tot mij. ‘Welaan, een uitmuntende keuze madam, u zult er geen spijt van krijgen.’

Na mijn terugkeer in Nederland had ik het wapen opgeborgen en er niet meer naar gekeken maar nu neem ik de Beretta liefdevol in mijn handen en geniet van de aanblik van het zwartglanzende metaal. Ik druk het pistool aan mijn borst en vervolgens tegen mijn lippen.

‘Ik reken vanavond op je medewerking’ zeg ik. Het is onnozel om tegen een wapen te praten, en ik doe dat bij geen enkel ander voorwerp, maar de woorden komen vanzelf en ik geneer me er niet voor.

Omdat ik eerst nog naar de bioscoop moet, kan ik geen riem met een holster omdoen. Daarom trek ik een strak zittende spijkerbroek aan en steek de Beretta klemvast tussen mijn broekband op de plaats waar mijn onderrug overgaat in mijn billen. Daarover heen doe ik een ruim vallende sweater.

Terwijl ik mij kalm voorbereid op de liquidatie maak ik een transformatie door. De adrenaline begint overvloedig te spuiten terwijl tegelijkertijd mijn bloed verkilt en mijn spieren zich verharden. Ik ben niet langer de liefhebbende echtgenote van Frank. Niet langer de bezorgde moeder van Kim. Ik word die andere An. Beroep: huurmoordenaar.

Ik leerde haten toen ik merkte dat ik alleen stond met mijn verdriet. Vriendinnen, burens, familie ze bleven opzichtig uit mijn buurt. Dood en verdriet zijn taboe in deze maatschappij. Ik stond alleen. Ik werd gemeden alsof ik één of andere enge ziekte verspreidde. In die periode, terwijl de pijn nog als een ondraaglijke klont in mijn lichaam zat, werd ik hard en onverschillig.

Frank zei dat het een fase was waar we doorheen moesten. Dat het goed zou komen. Maar als ik hem vroeg ‘wanneer?’ wist hij geen antwoord.

Het komt niet goed. Bijna iedere dag ga ik de kamer van Sammy binnen en ruik aan zijn kleren. De geur is weg, vervlogen met de tijd maar als ik de stof van zijn truitjes en hemdjes in mijn handen voel, keert de babylucht terug in de ruimte omdat de gek makende herinnering aan Sammy de geurkaars in mijn hoofd iedere keer weer aansteekt.

Het is zaterdagavond drieëntwintig oktober. Om half acht loop ik de bioscoop binnen en koop een kaartje voor de film ‘Two days’ Daarna ga ik koffie drinken in de ‘coffee corner’ te midden van andere vroege bezoekers. Met enkele van hen maak ik een praatje. Als de zaal open gaat, wacht ik tot de mensen hun plek hebben gevonden, zoek een stoel uit vlak bij de uitgang en wacht tot het licht uitgaat. Zodra dat gebeurt, sluip ik weg. Op de gang staat een jonge man die ik herken van de foto die Ted mij heeft toegespeeld. Ik loop naar hem toe.’ Ben jij Lysander?’

‘Ja, dan bent u zeker de vrouw die naar buiten wil?’

Ik knik.

‘Dan krijg ik vierhonderd euro van u,’

Ik druk het afgesproken bedrag in zijn uitgestoken hand. Hij steekt het geld dankbaar in zijn broekzak. Ik laat mijn blik door de gang dwalen, er is niemand te zien wel dringt zachtjes het geluid van filmmuziek en sprekende acteurs vanuit de naastgelegen bioscoopzaal tot mij door.

‘Kom vlug.’ Lysander duwt zachtjes in mijn rug en dirigeert me in de richting van de nooduitgang die oplicht in het halfduister. Wanneer hij de deur opent, slaat een koude windvlaag naar binnen. Voor de deur zie ik de gele auto staan die mij door Ted beloofd is. Het is niet druk op straat, wel zie ik aan de overkant een man die zijn hond uitlaat, naar mij kijken.

Zonder aarzelen stap ik in de auto en rij weg. Het is een oude Ford en hij maakt behoorlijk wat lawaai. Achter mij zie ik een witte Volvo die gelijk met mij gestart

is. Ik rijd naar mijn Porsche die, niet ver weg, op mij staat te wachten in een parkeergarage. Daar aangekomen stal ik de Ford en loop naar mijn eigen auto terwijl ik zie dat de Volvo doorrijdt tot vlak bij de gele wagen. Een mij onbekende man springt uit de Volvo en kruipt achter het stuur van de Ford. Even later zijn beide auto's uit het zicht verdwenen.

Ik stap in mijn vertrouwde automobiel en verlaat de garage. Onderweg naar de galerie bereid ik mij voor op de moord die ik ga plegen. Zorgvuldig controleer ik al mijn zintuigen. Staat mijn blik op scherp? Hoor ik alles? Ruik ik alles? Voel ik alles? Ik loop mijn lichaamsfuncties af alsof het om een Apk-keuring gaat. Moorden is topsport. Ik moet in optimale conditie zijn, fysiek en mentaal. Mijn hand, die de trekker overhaalt mag net zo min falen als mijn geest. Ik moet de macht hebben, weten dat ik iedere situatie de baas bent en dat vluchten geen optie is. Als ik in topvorm ben, voel ik het bloed door mijn lichaam stromen aangejaagd door adrenalinestoten.

Net als voor iedere andere moordenaar was voor mij de eerste liquidatie de zwaarste. Het is de moord waar ik altijd naar terugkeer: in mijn geheugen, in mijn dromen en in mijn nachtmerries. De eerste moord was een waterscheiding tussen mijn leven ervoor en erna. Ik ben de Rubicon overgestoken en kan niet meer terug. Er is moed nodig om een ander mens te doden maar ook onverschilligheid. Om een moord te kunnen plegen moet een deel van jezelf gedood zijn. Versteend en afgestorven.

Tot aan de dood van Sammy zou ik het niet hebben gekund: een mens van zijn leven beroven. Na zijn dood werd alles anders.

Het is waar dat, na het plegen van mijn eerste moord, de volgende een stuk makkelijker werd. Het is ook waar dat moorden verslavend is. Het plegen van een moord is precies hetzelfde als het nemen van drugs. Iedere keer weer wil ik hetzelfde hoogtepunt bereiken, de ultieme kick, de macht, de euforie, de bevrijding uit de sleur, uit de greep van de moraal, uit de onbeduidendheid van het alledaagse leven. Maar net als met drugs wordt het steeds moeilijker om de sensatie van de eerste keer te benaderen. Ik heb steeds meer nodig, steeds vaker.

Als ik lange tijd 'droog' sta begin ik me slecht te voelen. Ik ben als een junkie met afkickverschijnselen die alleen bestreden kunnen worden met het volgende shot. Ik kan het niet aan anderen uitleggen en zal het niet proberen maar ik verheug me op de moord die ik dadelijk zal plegen. Mijn ultieme kick is het moment van sterven. Ik wil mijn slachtoffers in hun ogen kijken op het moment dat zij sterven en er een zwarte waas over hun ogen glijdt.

Wanneer ik langs de uitgestorven parkeerplaats van een supermarkt kom, parkeer ik mijn auto in een donker hoekje en stap uit nadat ik de omgeving met mijn ogen heb gescand. Er hangen twee camera's maar ze zijn statisch en gericht op de supermarkt niet op de parkeerplaats. Snel schiet ik een overall aan over mijn kleren en verstop mijn haren onder een ijsmuts. Daarna trek ik mijn witte laarzen uit en steek mijn maat negenendertig voeten in twee herenschoenen, maat drieënveertig. Tenslotte trek ik twee zachte jichtleren handschoenen aan en vervolg mijn weg.

Ik parkeer de Porsche op ongeveer een kilometer afstand van de galerie en loop het laatste stuk. Mijn gezicht gaat grotendeels schuil onder de ijsmuts en een sjaal die de onderkant van mijn gezicht bedekt. Over mijn linkerschouder hangt de Vuitton tas. In mijn rechterhand draag ik de platte box waarmee een schilderij vervoerd kan worden. Ondanks de grote maat lopen de herenschoenen gemakkelijk en bereik ik zonder struikelen mijn doel. Om twee minuten voor negen sta ik voor de galerie.

Naast de deur zijn een aantal stoeptegels weggehaald zodat er een klein tuintje is ontstaan waarin twee hortensia's zijn gepoot. Ik maak met mijn linkerschoen een duidelijke afdruk in de zwarte aarde. In mijn gedachten zie ik hoe een ijverige agent zich over dit spoor buigt om vervolgens zijn chef te waarschuwen. Grinnikend bel ik aan.

Jan van Rhijn doet vrijwel onmiddellijk de deur open. Hij heeft zijn witte pak ingeruild voor een eveneens witte bandplooi broek met daarboven een beige polo van het bekende krokodillenmerk. Zijn mond valt bijna open van verbazing wanneer hij mij ziet. 'Mevrouw Eemnes..'

Hier stopt zijn welkomstwoordje. Zijn ogen flitsen langs mijn ongewone kloffie, maar al snel hervindt hij zijn arsenaal aan gladde praatjes. 'Ik dacht even dat u zelf kwam schilderen in plaats van een schilderij ophalen.'

Ik doe alsof ik hem leuk vind en trek mijn mondhoeken omhoog.

'Komt u binnen.'

Ik volg hem door de galerie. Deze keer gaat hij mij voor op de trap. Kennelijk vindt hij het niet zo interessant om tegen de achterkant van een oude overall aan te kijken. Bij het schilderij van Herman Brood zet ik de box en mijn tas op de grond en kniel erbij neer. Van Rhijn staat achter mij en volgt nieuwsgierig al mijn handelingen.

'Wat is het hier stil,' zeg ik en open mijn schoudertas.

'We zijn nu gesloten. Overdag draai ik achtergrondmuziek maar nu niet.'

'Jammer dan moet ik er zelf voor zorgen.'

Ik haal uit mijn tas een kleine transistorradio en schakel hem in. Uit de luidspreker klinkt 'Little green bag' van George Baker. Ik draai de volumeknop omhoog, zodat

het vrolijke deuntje flink door de ruimte knalt, en kijk naar Van Rhijn. Op zijn gezicht vechten ongenoegen en verbazing om de voorrang. ‘Wat doet u nu?’

‘Ik zorg voor mijn eigen achtergrondmuziek.’

Voordat hij kan protesteren heb ik mijn Beretta, uit mijn broekband getrokken en onder zijn neus geduwd. Het ongenoegen en de verbazing op zijn gezicht maken plaats voor pure ontzetting. Hij kan eenvoudig niet geloven wat hij ziet. Stamelend brengt hij uit: ‘waarom...?’

Het is een pover laatste woordje. Grote karakters spreken de mooiste woorden wanneer zij sterven. Christus wist aan het kruis nog uit te brengen: ‘het is volbracht.’ En Willem van Oranje, de ‘vader des vaderlands’ wist aan zijn laatste ademtocht nog de prachtige volzin; ‘God heb medelijden met mij en mijn arme volk,’ mee te geven. Daarbij vergeleken is ‘waarom’ nogal benepen. Jan van Rhijn is geen groot man concludeer ik. Bovendien is hij niet erg origineel want ‘waarom?’ heb ik al vaker gehoord.

Ik geniet van het moment en voel me daadwerkelijk heer en meester over de situatie. Instinctief weet ik dat mijn slachtoffer tot niets in staat is. Hij zal mij niet aanvallen, niet vluchten, zelfs niet om hulp roepen. Hij worstelt met het vraagteken in zijn hoofd en kan niets bedenken. Hij is in alle opzichten een armzalig slachtoffer, een onbeduidend fruitvliegje. Ik leg mijn vinger om de trekker en antwoord zoals kinderen dat zouden doen. ‘Daarom’.

Ik richt op zijn hart en zoek zijn ogen. Dan haal ik de trekker over. Het geluid van het schot komt nauwelijks boven de muziek uit.

Jan van Rhijn zakt door zijn knieën en valt dan achterover, over zijn eigen onderbenen, waardoor hij in een merkwaardige houding komt te liggen.

Het bloed in mijn aderen is bevroren tot ijs en ook ik ben ijs geworden. Ik ben bevangen door een mooie serene ijsigheid. Ijs is voor water een staat van genade. In bevroren toestand komt water eindelijk tot stilstand, tot rust.

Ik heb een mens vermoord en ben gelukkig. Ik krijg goed betaald voor mijn werk maar God weet dat ik inmiddels zo verslaafd ben dat ik het ook voor niets zou doen. Wanneer ik uit mijn gelukzalige verdoving ontwaak, zet ik de radio uit en pak mijn spullen bij elkaar. Voor ik de trap af ga kijk ik nog even naar de vliegenier op het schilderij van Brood. Een lichte spijt overvalt me. Ik heb drieduizend euro voor dit schilderij betaald en ben daarmee voor de helft eigenaar. Maar dit mooie kunstwerk is een veel te heet spoor, het zal nooit bij mij aan de muur hangen.

Roel van Veen en zijn vaste hulp Mehmet Özul zien vanuit hun donkergroen gespoten Ford Transit, An Lemaire uit de galerie naar buiten komen en zonder enige haast

weglopen. Alleen zij zien dat An heel even een duim opsteekt in hun richting.

Bravo, denkt Roel, ik heb geen schot gehoord. De twee mannen wachten tot een wandelend echtpaar, dat er net zo grauw uitziet als de avondlucht, uit het zicht verdwijnt en springen dan uit de bus. Mehmet die een bivakmuts opheeft, haalt een trapje uit de laadruimte en verdwijnt door de openstaande galeriedeuren naar binnen. Vlak achter hem volgt Roel met een buitenmodel trolley. Hoewel de trolley er op het eerste gezicht uitziet als een normale koffer op wieltjes zijn er toch opvallende verschillen met de gangbare modellen. Het frame is niet van dun aluminium of kunststof maar bestaat uit stevige ijzeren pijpen. De wieltjes zijn niet van kunststof maar van ijzer en rubber. Ooit zaten ze vast aan een ouderwetse, degelijke kinderwagen maar Roel heeft ze er zelf afgesloopt en vastgelast aan het frame van de trolley.

De koffer zelf is gemaakt van canvas en verstevigd met stukken leer. In plaats van een rits bestaat de sluiting uit roestvrij stalen haken. Roel sluit de deur en trekt de trolley, die van tree naar tree huft, achter zich aan naar de eerste verdieping.

Midden in de ruimte ligt Jan van Rhijn in een onnatuurlijke houding op de vloer. Het lijkt alsof hij over zijn eigen benen is gestruikeld en vervolgens achterover gevallen is. Op zijn gezicht is de verbazing over zijn eigen dood voorgoed vastgevroren.

Hij is morsdood. Eén enkele voltreffer in zijn hart was voldoende om de afspraak die hij met zijn vriendin had te veranderen in een afspraak met de dood.

Omdat de galeriehouder grotendeels op zijn rug ligt, kan Roel in een oogopslag zien dat het overhemd van de dode rood kleurt van het bloed en dat ook het colbertjasje onder de bloedvlekken zit, maar verder dan de kleding is het bloed nog niet gekomen de vloer is volledig vrij van sporen.

‘Mehmet kom, help me, snel. Als we geluk hebben hoeven we niet schoon te maken.’

Samen met Mehmet tilt Roel het lichaam van Jan van Rhijn in de geopende koffer die aan de binnenkant bekleed is met luiermateriaal om doorlekken te voorkomen.

Omdat het lijk van de dode man nog niet aan het verstijven is, kost het weinig moeite om Van Rhijn met opgetrokken knieën en een naar binnen geduwd hoofd, in de koffer te vouwen. Zorgvuldig begint Roel de trolley dicht te haken terwijl Mehmet met behulp van het keukentrapje de beveiligingscamera's in de galerie onklaar maakt. Weliswaar zijn de mannen onherkenbaar door hun vermomming maar Roel wil niet dat er beelden van de moord en de verwijdering van het lijk in handen van de politie vallen.

Zodra Mehmet klaar is, vouwt hij het trapje op en helpt hij Roel om de zware

trolley de trap af te dragen naar de begane grond. Beneden aangekomen, rijdt Roel de koffer naar de deur en speurt de straat af. Wanneer de kust veilig is, lopen de mannen naar de bus en hijsen de trolley achterin. Daarna stappen ze in de bestuurderscabine en start Roel het busje. De hele operatie heeft niet meer dan twintig minuten geduurd.

Zwijgend rijdt Roel naar de Transvaalbuurt waar de jonge Turk woont. In de buurt van zijn huis springt Mehmet uit het busje. Roel laat de motor draaien. 'Ik reken morgen met je af.'

Mehmet steekt zijn hand op. 'Oké. Hij weet dat Roel hem niet zal belazeren.'

In een rustig tempo, ervoor zorgend dat hij geen verkeersovertredingen maakt, rijdt Roel naar het 'slachthuis'.

Het slachthuis is een vrijstaande garage die door hem onder een valse naam is gehuurd. Deze garage is door Roel zorgvuldig geselecteerd. Hij is niet zichtbaar vanaf de openbare weg. Achter het gebouwtje dat voldoende plaats biedt om drie auto's te stallen, staan enkele reusachtige esdoorns. Deze machtige bomen zorgen ervoor dat de garage niet zichtbaar is vanuit de flat die ongeveer vijftig meter verder staat.

Hij opent de automatische garagedeur en rijdt de Ford Transit naar binnen. Vervolgens sluit hij de deur, ontsteekt een paar lampen en laadt de trolley met het lijk van Van Rhijn uit.

Als de trolley op de betonnen vloer van de garage staat, gespt Roel de leren riemen los die om de koffer gebonden zijn en haakt hij de stalen sluiting los. Zodra het lijk van Jan van Rhijn zichtbaar wordt trekt hij de koffer een stuk van de grond zodat het opgevouwen lichaam van de galeriehouder uit de koffer op de vloer valt.

Roel kijkt zonder enige compassie naar de dode man. Dood vlees heeft voor hem geen betekenis. Zonder enig probleem zou hij er ook van kunnen eten.

Tegen An heeft hij gezegd dat hij geen mens zou willen doden omdat een gevangenschap van meer dan tien jaar voor hem onverdraaglijk is. Hoewel dit de waarheid is, is het maar een halve waarheid. De andere helft bestaat uit de wetenschap dat hij geen mens zou kunnen doden.

Hij trekt een smetteloze witte slagersjas aan. Niet omdat hij die nodig heeft voor zijn werk maar omdat de witte jas voor hem een uniform is dat hem in de juiste stemming brengt en hem de autoriteit verleent om zijn beroep uit te oefenen. In de witte jas voelt hij zich lekker, vakbekwaam en opgewassen tegen iedere weerstand. Vervolgens trekt hij een kap over zijn hoofd met een uitsparing voor zijn ogen en een gaasje op de plek waar zijn neus en mond zitten. Tenslotte trekt hij een paar soepele werkhandschoenen aan.

Hij vouwt het lijk van Van Rhijn uiteen zodat de man gestrekt op de vloer komt te liggen. Dan doet hij hem leren enkel- en polsbanden om waar ijzeren ringen aan zijn vastgeklonken.

Op zijn gemak rijdt hij een takelmaschine, die via een railsysteem aan het plafond verplaatst kan worden, tot boven het lichaam van de dode. Hij laat de kabels die vanaf het plafond naar beneden komen, vieren en koppelt ze aan de polsen en enkels van Jan van Rhijn. Dan takelt hij zonder enige moeite het lijk omhoog. Zodra het lichaam van de grond komt, valt het hoofd van de ongelukkige achterover en klapt op de betonnen vloer. Het stoort Roel niet. Rustig hijst hij het lijk tot zo'n anderhalve meter boven de vloer en verplaatst de takel via het railsysteem naar een hoek van de garage waar een ongeveer twee meter lange werkbank staat. Gecontroleerd laat hij de kettingen vieren zodat het lichaam een zachte landing maakt op de werkbank. Daar gespt hij de pols- en enkelbanden los en gooit ze in een bak met water. De volgende drie kwartier is hij bezig om met plastic en tape de hele omgeving van de werkbank af te plakken: de vloer, de muren en de werkbank zelf.

Pas wanneer iedere centimeter tot in de wijde omgeving van het lijk is afgeplakt, legt Roel de rol plastic en het tape weg en pakt hij zijn volgende instrument.

Wat Arie Simons en hij nooit aan An verteld hebben, is de nadrukkelijke eis die de opdrachtgever gesteld heeft. 'Ik wil zien dat die lamstraal dood is. Ik wil zijn lijk als bewijs thuis bezorgd hebben maar wel in kleine delen zodat ik zelf makkelijk voor de verdwijning kan zorgen.'

Arie en Roel zijn overeen gekomen dat kleine handzame delen betekent dat de stukken vlees per stuk niet meer dan drie kilo mogen wegen.

Aangezien Van Rhijn een man is van ongeveer negentig kilo betekent dit dat het lichaam in ongeveer dertig delen verzaagd moet worden. Ook het hoofd van de dode, dat ruwweg zes kilo weegt, zal in twee stukken gespleten moeten worden, het liefst zo dat het gezicht nog steeds herkenbaar is.

Roel moet er niet aan denken dat hij de dode urenlang met een hakmes en een vleeszaag moet bewerken en heeft besloten om het karwei te klaren met een kettingzaag.

Speciaal voor dit doel heeft hij een Makita gekocht. De Makita is elektrisch en maakt lang niet zo'n herrie als een benzinemotorzaag. Met zijn gehandschoende hand streelt hij het zwaard van de zaag dat veertig centimeter lang is en de ketting, met de vlijmscherpe beiteltes, die vanzelf gesmeerd wordt.

Omdat de machine twee handgrepen heeft, één bovenop en één achter, ligt hij prettig in de hand en is hij zeer geschikt om mooie snedes mee te maken. Roel heeft besloten om te beginnen met de onthoofding. Hij steekt de stekker van de kettingzaag

in het stopcontact en start de motor. De Makita slaat onmiddellijk aan en brengt een regelmatig zoemend geluid voort dat doet denken aan het gonzen van een bijenvolk dat op drift is geraakt.

Zodra hij de zaag in de hals van de dode zet, spuit het bloed bijna een meter omhoog uit de slagaderen. De muren, de werkbank en de witte jas van Roel kleuren rood. Straaltjes bloed sijpelen langs het plastic op de muren naar beneden en vormen kleine plasjes. Zonder enige moeite vreet de zaag zich door het vlees en de nekspieren en binnen een halve minuut rolt het hoofd van de voormalige galeriehouder van de werkbank op de vloer waar het nog een keer nastuiter. Roel pakt het hoofd aan de haren op en bekijkt de kwaliteit van de zaagsnede. Hij is tevreden. Alleen het vel en doorgezaagde spieren vertonen rafels verder is de snede perfect. Roel ziet zelfs het slijmvlies aan de binnenkant van de openstaande luchtpijp zitten.

Dat de ogen van de dode nog steeds open zijn en hem met een lege blik aankijken, stoort hem allerminst. Hij neemt niet de moeite om ze te sluiten. Hij legt het hoofd van Van Rhijn in de hoek, waar de werkbank tegen de muur is geschoven en valt met tomeloze energie de rest van het lijk aan.

De volgende ochtend zijn de dertig stukken vlees keurig ingepakt in vacuüm gezogen plastic zakken die geen enkele geur afgeven.

De garage is brandschoon. Alle gebruikte materialen zijn grondig gereinigd en het afdekplastic is verbrand in een oude oliedrum.

Roel vindt het jammer dat de resten van Van Rhijn niet direct op transport kunnen want nu hij klaar is met zijn werk is hij het belastende materiaal liever kwijt dan rijk maar zijn opdrachtgever heeft hem gelast om te wachten met het vervoer. Tot die tijd zal de in stukken gezaagde kunsthandelaar rusten op de bodem van een vrieskist.

De dagen na de dood van Sammy wil ik mij niet herinneren. Ik heb ze weggestuurd zoals je een brief wegstuurt die je daarna nooit meer kunt lezen. Maar in mijn lichaam is, tegen mijn wil, een kopie van die brief opgeslagen. Ik wil niet naar die plek in mijn lijf en ik wil die brief niet lezen maar soms ligt hij ineens open en bloot op tafel. En dan voel ik weer het gat in mijn lijf. Een open wond waaruit iets is weggerukt. Een gat gevuld met leegte en pijn. Ik wou dat er een prullenmand was in mijn lijf, zoals op internet, waar je alles in kunt gooien om het vervolgens met één druk op de knop te verwijderen.

Ik was een zombie die hersenloos reageerde. En er was de wens om te sterven. Mijn hersens zeiden: 'je moet vooruit,' maar mijn hart en mijn lichaam zeiden: 'Stop. Nu!'

Als ik doelloos door de stad liep dan lette ik nergens op omdat ik dood wilde zijn en niets meer wilde voelen.

Ik stak de straten over zonder naar links of naar rechts te kijken. Ik hoopte vurig dat ik door een auto geschept zou worden. Maar het gebeurde niet. Soms hoorde ik de gierende remmen en de vloekende chauffeurs maar nooit kwam ik dicht bij de dood.

Zelfmoord heb ik niet overwogen. Het past niet bij mij en misschien ben ik er gewoon te laf voor maar sinds die dagen weet ik dat de dood mij moet vinden omdat ik de dood niet zal zoeken.

In die dagen ontwikkelde ik een eigenschap die ik daarvoor nooit had bezeten: fatalisme. Ik ben niet meer bang voor de dood. Het kan me niet schelen dat ik zal sterven en nog veel minder: wanneer ik zal sterven.

Pas toen die eigenschap opbloeide, werd ik geschikt voor het werk dat ik nu doe. Nog steeds ben ik voorzichtig en mijn beroepseer staat mij niet toe dat ik ondoordachte fouten maak maar de angst voor de dood ben ik voorbij. Er is niets meer dat mij tegenhoudt, zelfs niet mijn liefde voor Kim. Want vanuit datzelfde fatalisme denk ik nu, en dat zou ik vroeger nooit gedacht hebben: ‘ach, Kim wordt uiteindelijk ook wel groot zonder mij.’

5

Drie dagen na de moord zit ik rustig aan het ontbijt en lees de kranten. De verdwijning van de bekende galeriehouder is voorpaginanieuws. De Telegraaf kopt: ‘Verdwijning galeriehouder groot mysterie.’

De kop is goed gekozen want de krant weet inderdaad niets zinnigs te melden over de verdwijning van Van Rhijn.

Wel wordt er druk gespeculeerd en zegt de journalist, die het stuk geschreven heeft, eraan te twijfelen of de galeriehouder nog in leven is.

Ik ben tevreden als ik de opgeklopte chocoladeletters lees. Geen details, geen feiten.

Na het ontbijt, wanneer ik mij net heb aangekleed, gaat de bel. Ik sta op en doe open. Voor de deur staan een man en een vrouw. Hun gezichten staan ernstig

‘Goedemorgen mevrouw. Volgens onze gegevens bent u Anna Lemaire.’

‘Dat klopt.’

‘In dat geval hebben wij slecht nieuws voor u. Wij komen u arresteren in opdracht van de onderzoeksofficier.’

‘Wat?!’ Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken en klauw mijn nagels in de deurpost.

De man en de vrouw geven mij rustig de tijd om weer bij zinnen te komen.

‘Waar gaat dit over?’ weet ik uit te brengen.

De man neemt het woord. U wordt aangehouden omdat u ervan wordt verdacht betrokken te zijn bij de verdwijning van de galeriehouder Jan van Rhijn.’

‘Ik heb niets met zijn verdwijning te maken.’ zeg ik kortaf

‘[Dat kan zo zijn mevrouw, daar hebben wij geen oordeel over, maar u moet wel mee. U kunt kiezen, u kunt ons rustig volgen, in de auto stappen en meerijden naar het bureau of...’

‘Of wat?’ vraag ik agressief.

‘Wanneer u zich verzet zijn wij genoodzaakt om u in de boeien te slaan.’

Ik kijk naar de agenten en zie dat ze gewapend zijn. Verzet heeft geen zin, bovendien sla ik dan een pleefiguur in de wijk en ik heb geen zin om aan mijn bureaus uit te gaan leggen waarom ik gearresteerd ben.

‘Moet ik iets meenemen?’

‘Op dit moment niet,’ zegt de vrouw, ‘wanneer de rechter vindt dat er gronden zijn om je langer vast te houden dan kan een familielid later wat kleren brengen.’

De verhoorkamer is klein en ongezellig. Nergens een plaat aan de muur, nergens een plant.

Ongeveer in het midden van het vertrek staat een stevige tafel, een houten onderstel met daarop een formicablad. Op dat blad staat een opengeklapte laptop. Achter de tafel staan twee stoelen. Daarop zitten de rechercheurs Fons de Wilde en Alicia Zirpatsky. Hij is een morsige veertiger die beslist te dik is om achter boeven aan te hollen. Zijn pak is kreukelig, zijn overhemd afgewassen. Zijn haren zijn te lang en ongekamd. Zijn gezicht staat nors.

Zij ziet er netjes maar erg alledaags uit in haar donkerblauwe mantelpakje met bijpassende schoenen op plateauzolen. Ze heeft minimale make-up op en kort geknipt donkerblond haar. Het haar is geverfd. Hier en daar is de donkere verkleuring bij de hoofdhuid te zien. Ze heeft een Oost-Europees uiterlijk.

Als ik binnenkom staat Alicia Zirpatsky op, stelt zich voor en geeft me zelfs een hand. Daarbij kijkt ze me vriendelijk aan. Ik denk dat ze ongeveer net zo oud is als ik.

De Wilde noemt alleen zijn achternaam, wuift mijn uitgestoken hand weg en wijst naar de lege stoel die voor de tafel staat. 'Ga zitten.'

Het rollenspel is direct duidelijk. Ik vraag mij af of ze dat gedurende de rest van het verhoor vol zullen houden. Hij speelt de ijskoude ondervrager die probeert om mij te intimideren en zij is de vrouw met het menselijke gezicht die op mijn gemoed probeert in te werken. Iedere bajesklant kent deze methode maar voor mij is alles nieuw en ik heb geen idee hoe ik mij het beste kan gedragen.

Ik ben zenuwachtig en vooral bang dat er bewijsmateriaal op tafel zal komen, waar ik niet aan gedacht heb.

Daarom besluit ik mij nauwkeurig te houden aan de instructies van mijn advocaat, een man van begin zestig die ik nu een paar keer heb ontmoet en in wie ik veel vertrouwen heb.

'Wees vriendelijk, 'heeft hij gezegd, en doe net alsof je volledig meewerkt. Maar denk erom,' en bij deze woorden had hij mij zeer indringend, bijna bestraffend, aangekeken: 'geef niets toe behalve wanneer er onweerlegbare bewijzen zijn. Is dat afgesproken?'

'Ja,' zei ik, 'dat is afgesproken.'

'Zorg ervoor dat je tijdens het verhoor niet leegloopt want dan kan ik niets meer voor je doen.'

Gezeten voor de twee rechercheurs klamp ik mij vast aan de woorden van mijn advocaat en neem mij vast voor 'niet leeg te lopen.'

'Het verhoor wordt opgenomen,' zegt Zirpatsky, 'en de voornaamste punten noteer

ik vast in mijn laptop. Dat scheelt straks bij het uitwerken van het verslag.'

'U hebt een moord gepleegd.' De Wilde gooit deze beschuldiging plompverloren op tafel alsof het een homp vlees is.

Ik schrik en grijp de stoelleuning stevig vast maar tegelijkertijd denk ik: dit is bluf, jullie hebben niets.

Ik probeer verontwaardigd te kijken. 'Hoe komt u daarbij?'

'Daar hebben wij bewijzen voor.'

'Wat dan?' Ik heb zin om hem uit te dagen maar bovenal ben ik razend nieuwsgierig naar hun bewijzen. En ergens knaagt ook de twijfel: heb ik dan toch een fout gemaakt?

In gedachten loop ik mijn voorbereiding langs. Ik heb voortdurend mijn handschoenen aangehad en mijn haren bedekt. Ik kan me niet voorstellen dat ik ergens DNA-sporen of vingerafdrukken heb achtergelaten. En het pistool dat niet geregistreerd stond, heb ik zorgvuldig gereinigd en vakkundig weggewerkt.

'We hebben een oorafdruk gevonden.' zegt De Wilde

'Onzin,' denk ik. Ik weet heel goed dat een oorafdruk net zo uniek is als een vingerafdruk, maar ik weet zeker dat ik nergens met onbedekte oren tegenaan heb gestaan om te luisteren. 'Een oorafdruk van mij?'

'Dat zijn we nog aan het onderzoeken.'

Het is pure intimidatie, ik leun achterover. 'Die afdruk is vast niet van mij.'

'Er zijn ook voetafdrukken gevonden, in de tuin vlak voor de woning naast het raam.'

De Wilde kijkt heel gewichtig maar als de situatie het had toegelaten dan was ik over de vloer gerold van het lachen. Nu weet ik zeker dat ze niets hebben. De truc met de herenschoenen heeft perfect gewerkt. Na de aanslag heb de schoenen in een vuilniscontainer gegooid. Zelfs als ze gevonden zijn, is er niets aan de hand. Ik heb ze nooit zonder handschoenen aangeraakt.

Zirpatsky buigt zich vertrouwelijk naar mij toe. 'U kunt beter alles aan ons vertellen dat maakt een goede indruk op de rechtbank en het is toch veel prettiger om nu schoon schip te maken.'

'U wilt dus dat ik een moord ga bekennen die ik nooit gepleegd heb?'

Alicia lijkt teleurgesteld. 'Ik zeg het voor uw eigen bestwil.'

'Schei toch uit,' val ik uit, 'jullie hebben een oorafdruk die niet van mij is en voetsporen die niet van mij zijn. Waarom houden jullie mij eigenlijk vast?'

De Wilde wordt boos. 'Je kunt je wel van de domme houden maar wij hebben hele concrete aanwijzingen. Waar was je zaterdagavond de drieëntwintigste?'

Ik doe net of ik even na moet denken over de datum voordat ik antwoord: 'naar de

bioscoop.'

Welke film heb je dan gezien?

'Ik was in Tuschinsky daar draaide 'Two days.' Het gaat over de relatie tussen twee mensen die perfect bij elkaar passen maar door de omstandigheden steeds weer uit elkaar drijven.'

'Wie speelde de hoofdrol?'

'Anne Hathaway samen met Jim Sturges.'

De Wilde brengt een ontevreden, grommend geluid voort. 'Met wie was je?'

'Ik was alleen maar er zijn vast wel mensen die mij in de bioscoop gezien hebben en volgens mij heb ik het kaartje nog.'

'Dat zal best,' schampert De Wilde, 'een prachtig alibi. Maar toevallig hebben wij een getuige die voor het begin van de film een vrouw heeft gezien die via een nooduitgang de bioscoop verliet en in een gele auto stapte.'

'Shit,' denk ik, 'de man aan de overkant.'

Ik voel dat ik begin te zweten en moet me dwingen om rustig te blijven. 'Dat was ik in ieder geval niet. Ik heb u net de inhoud van de film verteld.'

De Wilde haalt zijn schouders op waardoor zijn kreukelige colbertjasje strak trekt om zijn rug. 'Iedereen kan een verhaaltje uit zijn hoofd leren.'

'Wilt u koffie?' vraagt Zirpatsky.

'Graag, met melk en suiker.'

Ze schenkt een plastic bekertje vol met koffie uit een thermoskan en schuift mij twee zakjes suiker en melkpoeder toe. Ik hoop dat ze niet weer gaat beginnen over schoon schip maken. Gelukkig houdt ze haar mond.

De Wilde buigt zich naar mij toe zodat zijn hoofd dicht bij het mijne komt. Ik kan zijn adem ruiken en voel me bedreigd. 'Weet u mevrouw Lemaire...wij houden u al een hele tijd in de gaten.'

'Oh?' Ik hoef mijn verrassing niet te spelen want ik ben oprecht verbaasd. Koortsachtig vraag ik mij af of ik via mijn computer of mijn mobiele telefoon belastende informatie heb verspreid, maar het antwoord is: nee. Mijn werkwijze is standaard. Via mail of telefoon maak ik wel afspraken maar ik wissel nooit vitale informatie uit. Dat doe ik alleen via persoonlijke gesprekken, of briefjes, die na lezing direct vernietigd worden. Mijn innerlijke rust keert terug.

'Waarom houden jullie mij in de gaten?'

'Omdat uw naam regelmatig opduikt in het circuit. Volgens onze bronnen bent u te huur.'

'Te huur?'

'Ja, om mensen te liquideren.'

‘Belachelijk.’

‘Misschien, maar er is meer bewijs.’

‘Wat dan?’

Dat komt zo. Vertelt u eens iets meer over uw beroep. U werkt als makelaar nietwaar?’

‘Dat klopt.’

‘Bent u bij die makelaardij in loondienst of bent u mede-eigenaar?’

‘Ik ben een eenvoudig werknemer. De makelaardij staat op naam van André Wychen. Hij is voor zover ik weet de enige eigenaar.’

‘En u werkt parttime?’

‘Ja, ik werk gemiddeld vijftientig uur in de week. Geen vaste uren. Ik wordt ingezet voor het begeleiden van aspirant kopers als er interesse is voor een huis.’

‘En uw man is werkeloos?’

‘Helaas wel. Hij heeft een tijdje ziek thuis gezeten en is daardoor zijn baan in het onderwijs kwijt geraakt.’

De Wilde snuift een volle teug lucht op door zijn neusgaten waardoor zijn borstkas maximaal opzwelt. Hij doet mij denken aan een mannetjesaap die ten overstaan van een groep wijfjes zijn superioriteit en potentie toont. Ik verwacht dat hij nu met zijn vuisten op zijn borstkas zal gaan roffelen maar dat doet hij niet. Wel steekt hij een priemende vinger naar mij uit en begint mij toe te spreken met de minzaamheid van een kapitein die zijn jongste matroos de eerste beginselen van de zeevaart uitlegt.

‘Dan kunt u mij vast wel vertellen hoe een eenvoudige parttime medewerker van een makelaarskantoor, met een werkeloze man, in een huis van een half miljoen kan wonen, in een luxe Porsche Panamera van anderhalve ton rond kan rijden en dan ook nog genoeg geld over heeft voor dure kleren, feestjes en dinertjes.’

Bingo! De Wilde heeft met een klap zijn kaarten op tafel gelegd. Ik hap naar adem en heb het gevoel dat ik wankel en zomaar om kan vallen.

‘Niet leeglopen,’ herinner ik mij, ‘geef niets toe dat niet keihard bewezen is.’

Ik voel hoe een druppel zweet langs mijn rug naar beneden loopt tot de rand van mijn slipje en denk na. ‘Ze hebben me te pakken,’ gaat het door mijn hoofd.

Ze hebben geen bewijzen voor de moord maar mijn levensstijl verraadt veel. Ik kan nooit bewijzen waar het geld dat ik uitgeef vandaan komt. Dat ze het geld zullen vinden, geloof ik niet. Het is via een ingenieuze omweg op een rekening gezet van een bank in Cyprus. Wanneer ik geld nodig heb, vlieg ik naar dat eiland toe en neem persoonlijk geld op. Niets wordt overgeschreven naar mijn rekeningen in Nederland.

Opnieuw duikt het hoofd van mijn advocaat op. ‘Je hoeft nooit jezelf te

beschuldigen. Als je geen antwoord weet dan zeg je domweg niets. Je beroept je op je zwijgrecht.'

Het recht om te zwijgen, dat is precies wat ik nodig heb. Daarmee koop ik tijd om een leugen te bedenken.

'Ik beroep me op mijn zwijgrecht.' Ik herhaal die magische zin alsof het om de mantra van een tijdloze Indiase goeroe gaat.

'Ja, dat is lekker makkelijk hè?,' schampert De Wilde

Zirpatsky kijkt mij aan met ogen die willen zeggen: 'geef de strijd op, neem ons in vertrouwen en stort je hart bij ons uit.'

'Het is wel duidelijk dame dat u een heleboel te verbergen hebt. Stapels vuile was. Maar of je nu praat of niet praat, wij laten je niet los. En uiteindelijk zullen we erachter komen bij welke smerige zaakjes jij betrokken bent.'

Het is de eerste keer dat hij mij met 'je' aanspreekt. Waarschijnlijk is hij zo kwaad dat hij het niet meer op kan brengen mij netjes met 'u' aan te spreken. Ik vind het een zwakgebod maar het lijkt mij niet handig om daarop te reageren. 'Dat is uw mening.' zeg ik kalmpjes.

'Ja dat is zeker mijn mening,' zegt De Wilde grimmig.

Hij wendt zich tot Zirpatsky en zegt: 'We stoppen voor vandaag met dit verhoor. Breng haar maar terug naar haar cel dan kan ze eens heel goed nadenken.'

Alicia Zirpatsky brengt mij terug naar mijn bedompte afstotelijke cel. Terwijl ze me escorteert, blijft ze in haar rol van vertrouwenspersoon. 'Je kunt maar beter meewerken An, dat is echt veel beter voor jou en voor je zaak als die straks voor de rechtbank komt. Denk maar rustig na en bel als een verklaring af wilt leggen.'

'Dat zal ik zeker doen,' zeg ik poeslief.

De celdeur wordt achter mij gesloten door de dienstdoende agent. Voor het eerst in al die tijd ben ik blij met de eenzaamheid en de rust van de cel.